

Som en almindelig bemærkning ved det norske og det svenske udkast skal vi forudsætte, at intet af dem er tænkt at skulle være i sig selv aldeles udtømmende, men at det er meningen, at de for hvert enkelt lands vedkommende skal suppleres med de regler, som maatte være eller blive gjort gældende for aktieselskaber og for gjensidige selskaber. Sigledes finder vi med henblik til samtlige tre udkast at burde bemærke, at disse tildels repræsenterer et kompromis mellem de delegerede, som, uagtet de paa enkelte, ret fremtrædende punkter har havt afvigende meninger, dog har fundet gjensidig at burde lempe sig for derigennem at opnaa den store fordel, som uimodsigelig vil ligge deri, at de tre lande har ensartede lovregler angaaende det her omhandlede emne.

Sdet vi for de punkters vedkommende, hvori vore udkast stemmer overens med, hvad der i det norske, det danske eller det svenske lovudkast er foreskrevet, i det hele finder at kunne henholde os til, hvad der i motiverne til disse sidstnævnte udkast er anført, skal vi i det følgende fremkomme med nogle ganske kortfattede bemærkninger angaaende hovedpunkterne i de af os udarbejdede udkast.

Det har for os ikke stillet sig tvilsomt, at der i loven nødvendigvis maa gjøres en indskrænkning i adgangen til at drive livsforfiktungs-virksomhed, saaledes at denne overhovedet kommer til kun at staa aaben for visse arter af retsobjekter. Vi har forsaavidt uden nølen kunnet slutte os til den tanke, som har faaet udtryk i de foranøvnede norske, danske og svenske udkast, nemlig at saadan virksomhed kun maa drives af aktieselskaber, af gjensidige selskaber og af ansalter, som er garanterede af staten. Sigledes har vi kunnet slutte os til den tanke, at enhver anden slags virksomhed end forsikringsvirksomhed bør være livsforfiktungs-selskaber forbudt. Derimod har vi ikke fundet at kunne slutte os til de foreliggende udkast, forsaavidt disse ogsaa har optaget bestemmelser, som tilsigter, at udelutte livsforfiktungs-selskaber fra at besfatte sig med enkelte andre arter af forsikringsvirksomhed. For Sveriges og Danmarks vedkommende vilde en saadan udelukkelse formentlig blive ikke lidet generende for allerede bestaaende selskaber gennem det stempel, lovgivningen vilde sætte paa deres virksomhed. Og overhovedet maa formentlig den fare, som en saadan blandet virksomhed skulde kunne medføre for, at et selskab kunde fristes til at angribe de fra livsforfiktungs-virksomheden hidrørende midler for dermed at dække et af dens øvrige virksomhed flydende større tab, kunne anses fjernet ved den ordning, som nedenfor er bragt i forslag, og hvorefter der vil blive draget omsorg for, at samtlige de midler, hvorpaa de livsforfiktende kan gøre krav, ogsaa skal komme dem, og kun dem tilgode. Hvad særlig angaar gjensidige selskaber, kan det vistnok indvendes mod den af os foreslaaede ordning, at der kun vil være liden mening i, at de livsforfiktende skal behøve enten at taale nedsettelse af sin forsikringssum eller at betale efterstud, fordi selskabet lider uforudsætt tab i andre brancher f. eks. under forsikring mod brandskade. Vi har imidlertid troet at kunne gaa ud fra, et saadant tilfælde aldrig vil komme til at blive praktisk efter vore udkast. Thi naar disse, som nedenfor omhandlet, bygges paa koncessionsprincippet, er det neppe tænkeligt, at et gjensidigt selskab, som vil drive blandet forsikringsvirksomhed, nogensinde skulde kunne opnaa tilladelse, dersom det ikke paa fyldestgørende maade har sikret, at gjensidighed kun skal finde sted mellem dem, som er forsikringsstagerne inden hver enkelt branche, og ikke tillige mellem de forskellige brancher indbyrdes.

Seller ikke har vi været i nogen tvil om, at der ogsaa forsaavidt burde være en indskrænkning i adgangen til at drive livsforfiktungs-virksomhed, som det ikke kunde tilstedes et hvilket som helst selskab uden videre at begynde med at drive saadan virksomhed. De særlige og udviklede samt for det store publikum uforstaaelige beregninger, som her maa til, saavel som hensynet til de store kapitaler, et mere udbredt selskab gennem denne virksomhed faar til forvaltning i et som oftest overmaade langt tidsrum, synes at maatte med nødvendighed medføre, at der fra det offentlige side allerede paa forhaand bør føres et tilsyn med, at selskabets forretningsførsel agtes baseret paa grundlag, som byder forsikringsstagerne den størst mulige sikkerhed for, at selskabet, naar det engang kræves, ogsaa vil kunne opfylde sine forpligtelser imod dem. Hvad vi i denne henseende alene har fundet at burde gøre til gjenstand for vore overvejelser, har derfor været, hvorvidt vi skulde vælge at bygge vore udkast paa det samme princip, som er lagt til grund i det danske og det svenske udkast, nemlig, at intet selskab skal kunne drive livsforfiktungs-virksomhed, uden at det dertil har faaet tilladelse af vedkommende statsmyndighed, eller om vi skulde slutte os til det princip, som har faaet udtryk i det norske udkast, og hvorefter selskaberne alene skal være forpligtede til at lægge alt vedkommende sin stiftelse og fremtidige forretningsførsel frem i dagens lys og til at lade alt